

"Ikke enhver, som siger: Herre, Herre! til mig, skal komme ind i Himmeriget, men kun den, der gør min himmelske faders vilje" (Mat 7, 21).

Denne sætning fra Matthæusevangeliet er en del af afslutningen på bjergprædikenen. Efter at have forkyndt saligprisningerne, opfordrer Jesus sine tilhørere til at genkende Guds kærlige nærhed i deres liv. Han peger på, hvordan de kan handle i overens-stemmelse hermed, nemlig ved at opdage Faderens vilje som den direkte vej til et fuldt fællesskab med ham i hans rige.

"Ikke enhver, som siger: Herre, Herre! til mig, skal komme ind i Himmeriget, men kun den, der gør min himmelske faders vilje."

Men hvad er Guds vilje? Hvordan kan vi kende den?

I følgende tekst taler Chiara Lubich om sin erfaring: *"Guds vilje er Guds stemme, der konstant taler i os og inviterer os; den er som en guddommelig gylden tråd eller rettere en gylden vævning, der indoptager hele vores liv, på jorden og hinsides; det er Guds måde at udtrykke sin kærlighed til os på. Hans kærlighed beder om et svar så han kan udføre sine undere i vores liv. Guds vilje er vores eksistensgrund, vores sande 'væren', vores fulde realisering. Så lad os, når vi står over for en hvilken som helst situation villet af Gud, om den er smertefuld, glædelig eller neutral, igen og igen sige: "Lad din vilje ske."*

Således vil vi opdage, at disse enkle ord kan være en stærk impuls, en slags springbræt til at gøre det, vi skal gøre, med kærlighed, med omhu og med total dedikation. På den måde vil vi øjeblik for øjeblik danne den vidunderlige, unikke mosaik, som vort liv er, og som Herren fra evighed af har planlagt for enhver af os. Og ligesom små og farverige blomster har deres egen plads i naturens uendelige skønhed, har en lille ting, såsom en kærlighedsgerning, betydning og skinner i Guds uendelige skønhed." ¹

"Ikke enhver, som siger: Herre, Herre! til mig, skal komme ind i Himmeriget, men kun den, der gør min himmelske faders vilje."

Den kristne lov par excellence er ifølge Matthæusevangeliet barmhjertigheden, for den fuldbyrder ethvert udtryk der viser tilbedelse og kærlighed til Herren.

Dette ord hjælper os, ved konkrete handlinger, til at åbne vores personlige og tætte forhold til Gud, til at omfatte den broderlige dimension. Det får os til at træde ud af os selv for at kunne bringe forsoning og håb til andre.

En gruppe unge fra Heidelberg, Tyskland, vidner netop herom: *"Vi spurgte os selv, hvordan kan vi få vores venner til at opleve, at nøglen til lykken ligger i at give sig selv til andre? Med dette spørgsmål i baghovedet startede vi vores aktion under titlen: 'En times lykke'.*

Ideen er meget enkel: det handler om at gøre et andet menneske glad mindst en time om måneden. Vi startede med dem, der syntes at have mest brug for vores kærlighed. Og hvor vi tilbød vores hjælp, så vi at dørene åbnedes på vid gab for os!

Vi gik f.eks. tur med nogle ældre i kørestol i en park, eller vi tog på hospitalet, hvor vi legede med de syge børn, eller vi lavede sport med handicappede. De blev alle meget glade, men som projektet lovede, blev vi endnu gladere!

Og vores venner, som vi inviterede med? Først var de bare nysgerrige. Men nu, hvor de selv har opnået at gøre andre mennesker glade, er de enige med os: lykken skal gives videre til andre, og så vil du opleve at den vender tilbage til dig!"

Letizia Magri

¹ Chiara Lubich, *Collegamento*, d. 27. februar 1992.

"Ikke enhver, som siger: Herre, Herre! til mig, skal komme ind i Himmeriget, men kun den, der gør min himmelske faders vilje" (Mat 7, 21).

Denne sætning fra Matthæusevangeliet er en del af afslutningen på bjergprædikenen. Efter at have forkyndt saligprisningerne, opfordrer Jesus sine tilhørere til at genkende Guds kærlige nærhed i deres liv. Han peger på, hvordan de kan handle i overens-stemmelse hermed, nemlig ved at opdage Faderens vilje som den direkte vej til et fuldt fællesskab med ham i hans rige.

"Ikke enhver, som siger: Herre, Herre! til mig, skal komme ind i Himmeriget, men kun den, der gør min himmelske faders vilje."

Men hvad er Guds vilje? Hvordan kan vi kende den?

I følgende tekst taler Chiara Lubich om sin erfaring: *"Guds vilje er Guds stemme, der konstant taler i os og inviterer os; den er som en guddommelig gylden tråd eller rettere en gylden vævning, der indoptager hele vores liv, på jorden og hinsides; det er Guds måde at udtrykke sin kærlighed til os på. Hans kærlighed beder om et svar så han kan udføre sine undere i vores liv. Guds vilje er vores eksistensgrund, vores sande 'væren', vores fulde realisering. Så lad os, når vi står over for en hvilken som helst situation villet af Gud, om den er smertefuld, glædelig eller neutral, igen og igen sige: "Lad din vilje ske."*

Således vil vi opdage, at disse enkle ord kan være en stærk impuls, en slags springbræt til at gøre det, vi skal gøre, med kærlighed, med omhu og med total dedikation. På den måde vil vi øjeblik for øjeblik danne den vidunderlige, unikke mosaik, som vort liv er, og som Herren fra evighed af har planlagt for enhver af os. Og ligesom små og farverige blomster har deres egen plads i naturens uendelige skønhed, har en lille ting, såsom en kærlighedsgerning, betydning og skinner i Guds uendelige skønhed." ¹

"Ikke enhver, som siger: Herre, Herre! til mig, skal komme ind i Himmeriget, men kun den, der gør min himmelske faders vilje."

Den kristne lov par excellence er ifølge Matthæusevangeliet barmhjertigheden, for den fuldbyrder ethvert udtryk der viser tilbedelse og kærlighed til Herren.

Dette ord hjælper os, ved konkrete handlinger, til at åbne vores personlige og tætte forhold til Gud, til at omfatte den broderlige dimension. Det får os til at træde ud af os selv for at kunne bringe forsoning og håb til andre.

En gruppe unge fra Heidelberg, Tyskland, vidner netop herom: *"Vi spurgte os selv, hvordan kan vi få vores venner til at opleve, at nøglen til lykken ligger i at give sig selv til andre? Med dette spørgsmål i baghovedet startede vi vores aktion under titlen: 'En times lykke'.*

Ideen er meget enkel: det handler om at gøre et andet menneske glad mindst en time om måneden. Vi startede med dem, der syntes at have mest brug for vores kærlighed. Og hvor vi tilbød vores hjælp, så vi at dørene åbnedes på vid gab for os!

Vi gik f.eks. tur med nogle ældre i kørestol i en park, eller vi tog på hospitalet, hvor vi legede med de syge børn, eller vi lavede sport med handicappede. De blev alle meget glade, men som projektet lovede, blev vi endnu gladere!

Og vores venner, som vi inviterede med? Først var de bare nysgerrige. Men nu, hvor de selv har opnået at gøre andre mennesker glade, er de enige med os: lykken skal gives videre til andre, og så vil du opleve at den vender tilbage til dig!"

Letizia Magri

¹ Chiara Lubich, *Collegamento*, d. 27. februar 1992.